

[Morten Larsen.]

man ikke finde frem til ét bestemt tidspunkt, må der være en rimelig baggrund for gensendelser. Jeg er ikke i tvivl om, at radioen på dette område kan medvirke fremefter til at skabe yderligere kontakt imellem statens husholdningsråd og det enkelte hjem til gavn for husmoderen og til gavn for hjemmet.

Partiet venstre ved sin ordfører her i dag, det ærede medlem hr. Sønderup, beredte mig en stor glæde, en glæde, der absolut ikke blev mindre af, at det var en overraskelse for mig. Jeg har her i de sidste dage, måske de sidste måneder, gået og været lidt bekymret for, at en sag som denne, der ingen partipolitisk betydning har, i hvert fald for mig, skulle dele denne sal op i 2 dele. Denne frygt er blevet fjernet i dag. Det ærede medlem hr. Sønderup sagde jo tydeligt på sin måde: vi kan tales ved i udvalget. Jeg må indrømme, at jeg tog det som et løfte om, at der er en rimelig mulighed for, at vi kan finde frem til en fælles løsning af de problemer, lovforslaget berører, når vi kommer til udvalgsarbejdet, og der skal i hvert fald ikke fra min side lyde noget som helst bittert udtryk for, at det ærede medlem indtager netop denne stilling i dag. Når jeg ved, hvilke værdier der står på spil på dette område, når jeg ved, at alle danske husmødre — eller lad mig reducere det lidt og sige næsten alle danske husmødre — direkte er interesseret i det arbejde, der gøres i statens husholdningsråd, forekommer det mig helt, helt rimeligt, at vi her i folketinget står sammen om at løse denne opgave. Det er derfor, jeg siger det ærede medlem hr. Sønderup tak for den indstilling, han gav udtryk for; jeg håber, den kan holde gennem hele udvalgsarbejdet.

På det radikale venstres vegne kan jeg give tilsagn om et hurtigt udvalgsarbejde.

Ayoö Herbel: Jeg kan på retsforbundets vegne tilsige saglig behandling af det foreliggende lovforslag.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, hverken i det høje ting eller ude i befolkningen, at retsforbundet, da statens husholdningsråd i 1935 begyndte sin beskedne virksomhed, var modstander af, at den opgave, som husholdningsrådet skulle løse, og hvis be-

tydning for husmødrene vi aldeles ikke underkendte, blev gjort til en statsopgave i stedet for at blive løst af de interesserede foreninger i fællesskab uden statens medvirken. Dette synspunkt, som vi dengang og også senere har gjort gældende, byggede på vort programpunkt om en begrænsning af statsmagtens opgaver. Vi har stadig dette synspunkt, men vi må erkende, at vi ikke i det høje ting har kunnet få tilslutning til det. Det gælder i det hele taget, at har man først fået en statsinstitution, er det meget vanskeligt at komme af med den igen. Vi har stadig væk i retsforbundet det standpunkt, at statsmagtens opgaver bør begrænses mest muligt, men vi vil gerne have, at der skal ske en drøftelse af hele dette spørgsmål, og at også spørgsmålet om en begrænsning af andre institutioner kan indgå deri.

Det er naturligt, at husmødrene ikke kan indse, hvorfor man netop skal begynde med den institution, de har, og som er til gavn for deres daglige arbejde, der er af så stor betydning både for hjemmene og samfundsøkonomisk set. De synes ikke, det er mere urimeligt, at de har et husholdningsråd, end at så mange andre erhverv har en institution, hvor der foretages forsøg og undersøgelser, og derfor må hele problemet ses i en større sammenhæng.

Nu har vi imidlertid denne statsinstitution, og ud fra en saglig vurdering vil vi behandle det foreliggende lovforslag. Da det nu er staten, der helt og holdent tager sig af husholdningsrådets virksomhed, er det også naturligt, at staten får det mest mulige ud af de beløb, der bevilges til husholdningsrådets drift. Man har derfor foreslået husholdningsrådet omorganiseret efter de retningslinjer, forvaltningsnævnet har angivet, og på grundlag af den betænkning, som er afgivet af det af indenrigsministeriet nedsatte udvalg. Husholdningsrådet foreslås udvidet, men samtidig afgrænses rådets virksomhed til at være af rådgivende og kritiserende karakter, hvorimod ansvaret for den daglige ledelse placeres hos en forstander — hvad enten det nu bliver en mand eller en kvinde — der skal lede både forsøgslaboratoriet og sekretariatet. Jeg kan ikke af lovforslagets bemærkninger se, ud fra hvilke kvalifikationer man vil vælge forstander, men måske kan